

Не съм те забравила Патреш

Мой роден край,
ти си над всичко!

Душата ми обогатяваш
сила огромна винаги ми даваш.
Когато в тъмното си лягам изнемощяла
и болки ме мъчат, и плача,
нещо невидимо нежно ме грабва,
на гърба си ме натоварва
и политаме към теб
в сънища чудновати
и плачем, и се смеем,
и с близки се срещаме,
и полята и къщите разглеждаме...

Сутрин слизам от крилата ти
и по цял ден се редят картини
от чудните детски години,
от много обич подплатени
и чувам тихия шепот на мама:
„Дъще, от родния край,
от родната къща,
по-любимо няма!”

Христия Маринова Радова